

omtalt Landbokommissionens Stilling til det Spørgsmaal, som foreligger her, og jeg har ganske vist ogsaa dermed ment, at jeg gerne vilde værne Landbokommissionen imod, at man her i Rigsdagen søgte at tage de Op-gaver op, som laa inden for dens Omraade, inden den endnu havde endt sit Arbejde. Dette er tidligere sket her i Tinget, og nu forsøger man at gøre det igen. Naar jeg har villet fremdrage dette, saa er det for Resten ikke saa meget for det foreliggende Tilfældes Skyld. — jeg ser jo saaledes paa denne Sag, at jeg ikke tror, at vi i Virkeligheden ville komme ret vidt med en For-handling paa dette Omraade — men det er mere for Sagens Skyld i sin Helhed. Det forekommer mig nemlig, at det er noget underligt, at man her i Rigsdagen tager saa lidt Hensyn til Landbokommissionen og dens Arbejde, og jeg tror, at man derved ikke handler rigtig af Hensyn til Fremtiden. Det staar for mig saaledes, at vi, efter den Behandling, Landbokommissionen har faaet, vanskeligt ville komme til igen at nedlægge en saadan Kommission, i alt Fald i en længere Aarrække. Jeg antager, at de Folt, paa hvis Arbejde man skulde regne netop i Kommissionen, paa det bestemteste ville frabede sig at gaa ind i en Kommission for at sidde og arbejde der, stadig udsatte for, at man her i Rigsdagen foregriber Resultaterne af det Arbejde, man har betroet dem at udføre. Det var kun dette, jeg en Gang vilde gribe Lejligheden til at sige.

Øvesen: Der var en lille Udtalelse af det ærede Medlem fra Belum (S. Jensen), som jeg ikke godt kunde lade passere uden at paatale den. Han sagde nemlig, at jeg havde begyndt med at udtale, at vi jydsk Husmænd, der havde Sæde her i Tinget, havde følt os brøstholdne ved, at de sjællandske Rigsdagsmænd havde indbragt dette Forslag uden at spørge os. Jeg kan ikke forstaa, hvordan det ærede Medlem kunde komme til at finde noget saadant i mine Udtalelser. Jeg har ikke med et Ord udtalt, at jeg sølte mig brøstholden derved. Jeg udtalte netop, at jeg fandt det betegnende, at det var de sjællandske Rigsdagsmænd, der indbragte Lovforslaget, thi dette er jo en gammel Bekendst her i Tinget. Og hvad har egentlig været Grunden til, at det for mange Aar siden blev indbragt her i Tinget? Det var netop de daarlige Forhold, hvorunder særlig de sjællandske Fæste- og Lejehusmænd have levet, der have foranlediget, at dette Lovforslag er blevet fremsat her i Tinget. Nu er det imidlertid saa, at der er blevet købt en Til sætning til, som

findes i § 1, og det var netop om denne, jeg særlig tog Anledning til at udtale mig, idet jeg fandt, at det var en temmelig elastisk Bestemmelse; at 1 Td. Hartkorn skulde være Grænsen, det kunde aldrig passe, i alt Fald for de jydsk Husmandsbrugs Bedkommende. Jeg er temmelig sikker paa, at de ærede Forslagsstillere aldrig have troet, at de have faaet det Lovforslag, de her have indbragt, affattet saa klart, saa bestemt, saa fuldkomment i alle Maader, at der ingen Ting kunde være at indvende imod det; det tror jeg næppe. Ja, jeg antager, at jeg vil saa Medhold blandt mange her i Tinget i det, jeg har indvendt imod Forslaget, at der er den Mangel ved § 1, særlig over for de jydsk Husmandsbrug, at der ikke er nogen anden Grænse end 1 Td. Hartkorn, thi den Grænse er altfor elastisk over for de Forhold. Det er det hele, jeg har sagt, men jeg har ikke haft noget imod, at de sjællandske Rigsdagsmænd have indbragt Forslaget. Der er jo kommet mange andre Udtalelser frem, som kunde kaldes mindre Anker, og hvori jeg er enig, men derved skal jeg aldeles ikke røre. Omtrent alle Medlemmerne, som have haft Ordet, ere jo enige om Forslaget i sin Almindelighed. Der maa gøres Begrænsninger i den ene eller anden Retning, men dette vil jo blive drøftet et andet Sted, nemlig i det eventuelle Udbvalg.

Bluhme: Efter de Udtalelser, der faaldt fra den højtærede Indenrigsminister, som jeg fuldt ud kan slutte mig til, vil der ikke være stor Anledning til at komme dybere ind paa Lovforslaget, men jeg vil dog gøre et Par Bemærkninger. Jeg mener, at det er heldigt at gøre det mest mulige for at bringe vor Husmandsstand frem, det mest mulige for at skaffe uafhængige selvstændige Husmænd, men selv om man nu skulde gennemføre en Lov i den Retning, er der dog ingen Grund til lige straks at slaa dem ihjel, der have mere end et Husmandsbrug. Naar man sætter en saadan Bestemmelse ind i Loven som den, at Husmændene kunne rejse med $\frac{1}{2}$ Mars Barsel, men ikke siges op med mindre end 12 Mars Barsel, lægger man en betydelig Hindring i Vejen for Benyttelse af Ejendomme for dem, der have indrettet sig paa en anden Maade. Blandt andet vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at man ikke saadan bør vedtage en Lov, der paa mange Maader griber forstyrrende ind i Prioritetsforholdene. Husmandslobber, der høre til en Ejendom, der er pantfæst — og det er jo de fleste Ejendomme i Landet — ere naturligvis pantfæstede under Forudsætning af den bestaaende Lovgivning, og det er ikke